31-3-50

సినిమాల్లో రాజకీయాలు

సినిమాలలో రాజకీయాలు జొప్పించడం మంచిదా, కాదా అనే విషయం చర్చనీయాంశం. సినిమాలలో రాజకీయాలు ప్రవేశపెట్టడం ఘోర నేరమేమీ కాదు. రాజకీయాలే కాదు, మరే విషయమైనా సులభగ్రాహ్యంగా, వాస్తవికంగా, సహజంగా చిత్రించితే సినిమాలు పాడవవు. కథతో గాని, కథాగమనంతో గాని అతుక్కుపోయి, తెచ్చిపెట్టినట్టు గాకుండా, వాస్తవికంగా గోచరించే సన్నివేశాలు సదా వాంఛనీయమే. ఇటువంటి పరిస్థితుల్లో రాజకీయాలు చేసుకున్న పాపమేమీ లేదు.

కాని వచ్చిన భయమేమిటంటే మన నిర్మాతలు కొందరు సవ్యమైన కథా వస్తువును తీసుకుని కూడా చిత్రాన్ని రమ్యంగా, జనరంజకంగా తయారు చెయ్యలేరు. చిన్న విషయాల్ని, స్వల్ప సమస్యల్ని కూడా తీసుకుని సహజంగా నిరూపించలేరు. అటువంటి వారిని రాజకీయాలు కూడా సినిమాల్లో జొప్పించమని ఉత్సాహం యిస్తే ఏమి ప్రమాదం వస్తుందోనని యీనాటి ప్రేక్షకుల భయం. ప్రస్తుతం నిర్మాతల్లో ఏ ఒక్కరూ కూడా ప్రజాభిమతాన్ని పాటించి చిత్రాలు తీయడం లేదు. అయినా ప్రజలూ, ప్రేకలూ వారివారి అభిరుచుల్ని నిరంతరమూ ల్లడిస్తూనే వున్నారు. చిత్ర నిర్మాతలు వారి అవకాశాలు, సదుపాయాలు, డబ్బు, చూసుకుంటున్నారేగాని ప్రజలకు కావలసిన సినిమాలు తీయదలచుకోలేదు. ఈ పరిస్థితిలో ప్రజాభిప్రాయమనేది అరణ్యరోదనమే. అయినా ప్రజలుమాత్రం తమ వాంఛలు వెల్లడి చేస్తూనే వున్నారు. అలాగే ప్రజలు రాజకీయాలు సినిమాల్లో వుండాలని ఎప్పుడూ కోరలేదు. ప్రజలు కోరలేదు గాబట్టి, ప్రజాభీష్టానికి వ్యతిరేకంగా వుండటమే నిర్మాతల ఉద్దేశం గాబట్టి, ఏ చిత్రానికైనా యీరోజుల్లో డబ్బు వస్తుంది గనుకనూ, కొంతమంది నిర్మాతలు తమ చిత్రాల్లోకి రాజకీయాలు ప్రవేశపెట్టారు.

రాజకీయాలతో తీసిన చిత్రాలు కొన్ని బాగున్నాయని ఒప్పుకోనక తప్పదు. ఆ నిర్మాతలు, దర్శకులు సమర్థులు గాబట్టి ఆ చిత్రాల్ని బాగా తీశారు. చేతగాని నిర్మాతలు రాజకీయాలతో చెలగాటలాడి చేతులు కాల్చుకున్నారు.

రాజకీయాలు సహజంగా చిత్రాల్లో నిరూపించగలిగే సమర్థుల్లో శాంతారామ్ ఒకడు. బ్రిటిషువారి పరిపాలనలో, వాళ్లు హిందూ ముస్లిమ్ విభేదాలు పెంచి, విభజించి పాలించు అనే సూత్రం అక్షరాలా పాటిస్తున్న రోజుల్లో-శాంతారామ్ 'పడోసి' అనే చిత్రాన్ని తీశాడు. పడోసి చిత్రం చక్కని సందేశాన్నిచ్చింది. హిందూ ముస్లిములు వేరువేరు మతానుయాయులయిన ఒకే తల్లి బిడ్డలు-భారతమాత బిడ్డలు. కలసివుంటే విడదీయగల్గేవారెవరూ లేరు. వారి ఐకమత్యం గ్రామాన్నత్యానికి, దేశ క్షేమానికి, లోక కల్యాణానికే దారితీస్తుంది. కొత్త కొత్తగా ఉద్భవిస్తున్న హిందూ, ముస్లిం విభేదాలు పట్టణాల్లోనే తల యెత్తుతున్నాయిగాని, పల్లెటూళ్ళలో మత భేదాలు లేకుండా కలిసిమెలిసి

31-3-50

31-3-58

[illegible]

అనగలరా!

[illegible]

ఇటీవల స్వర్గస్థుడైన నాగస్వర విద్వాన్
జి. వైతీస్వామి (రాజమండ్రి)

శాంతారామ్ తర్వాత, రాజకీయాల [illegible]

[illegible]

31-3-50

'టీమ్ వర్క్' కనిపిస్తుంది. అంత సహకారం వుండి ఆ విధంగా దెబ్బతిన్న చిత్రం అదొక్కటే నాకు కనిపిస్తుంది. షహీద్ చిత్రం చూశాక ఏదో ఒకలోపం ఆ చిత్రంలో గోచరిస్తుంది. అది చెప్పలేని లోపం. నిర్మాతలు చిత్రంద్వారా నిరూపించదలచింది నిరూపించలేకపోయినారు.

'షహీద్' అడుగు జాడల్లోనే నడిచింది యీ మధ్య వచ్చిన 'మన దేశం' అనే తెలుగు చిత్రం. రెండు చిత్రాల్లోనూ కొన్నికొన్ని ఘట్టాలు దేశ భక్తి ప్రపూరితమై కళ్లకు కట్టినట్టుగా వున్నాయి. యీ సన్నివేశాన్నెవరూ కాదనరు. కాని మన దేశం చిత్రంలో కథా నాయకుడికి వదినెగారి మీద వున్న గౌరవం, భక్తి, ప్రేమ, షహీద్ చిత్రంలో రామ్‌కు శీలమీద వున్న ప్రేమ దేశ స్వాతంత్ర్యపోరాటంలో అడుగడుక్కీ అడ్డు తగులుతుంది. మరి నిజంగా మనదేశ స్వాతంత్ర్య పోరాటంలో మన నాయకు లెవరైనా యిలా చేశారా? దేశంమీద నిజమైన ప్రేమ వున్న వాడికి వ్యక్తులమీద ప్రేమలు అడ్డు తగులుతాయా? ఒకవేళ అడ్డు తగిలినా ఆ ప్రేమలను జయించలేనివాడు దేశానికి ఏమి చెయ్యగలడు? వీటికి ఆ నిర్మాతలు జవాబు చెప్పలేరు. వారు దేశం, ప్రజలు, అనే పేరుతో బాక్సాఫీసు డబ్బు, విజయం సంపాదించ దలచుకున్నారు. ఇది కళాద్రోహం.

మన దేశంకంటె ద్రోహి చిత్రంలో వున్న రాజకీయాలు బాగున్నాయి. అందులో గంగాధరం భూకంపాలు, తుపానులు అని వంకపెట్టుకుని చందాలు వసూలుచేసి మింగివేస్తూంటాడు. ఆయన దేశసేవకుడని పెద్దపేరు. ఈ చిత్రంలో డాక్టరు కొత్తగా పెళ్ళయిన భార్యను సైతం లెక్క చెయ్యకుండా బీదవారికి, రోగులకు నిరంతరం సాయంచేస్తూ వుంటాడు. చివరకు అతని ప్రజాసేవ భార్య చెడుత్రోవలు తొక్కడానికీ, మామగారు కత్తి గట్టడానికీ, అతనెన్నో అపనిందలు మొయ్యటానికి దారి తీస్తుంది. అయినా అతను తన లక్ష్యంలో చలించడు. అదే అతనికి అంతిమ విజయాన్ని చేకూరుస్తుంది. ఈ మాత్రం సులభగ్రాహ్యమైన రాజకీయాలతో సున్నితమైన కథావస్తువుతో తీసిన ద్రోహి చిత్రంమీద ఓర్వలేని యితర నిర్మాతలు రెండోసారి సెన్సారు దృష్టిని సారింపజేశారు.

ఇంతకూ చెప్పవచ్చే దేమిటంటే కథాసంవిధానంతో మిళితమయే రాజకీయాలు తీసుకుని చిత్రం జనరంజకంగా తయారు చెయ్యవచ్చు. కాని రాజకీయాలు మాత్రం ప్రజలను మోసం చెయ్యటానికి, అదే బాక్సాఫీసు విజయతంత్రంగానూ తీసుకోరాదు. అధికారంలోవున్న రాజకీయవర్గాన్ని ఆదేపనిగా ఆకాశపుటంచుల కెత్తకూడదు.

బ్రిటిషువారి హయాంలో ప్రకాశ్ పిక్చర్సువారి 'పోలీసు', ఫిల్మిస్థాన్ వారి 'షికారీ', సేలం మోడరన్ థియేటర్సువారి 'బర్మారాణీ' అనే చిత్రాలు విడుదలయాయి. షికారీలోనూ, బర్మారాణిలోను కథకు ఏమీ సంబంధం లేకుండా జపానువాళ్లను ప్రవేశపెట్టి వాళ్ళను రాక్షసులుగా, అతిక్రూరులుగా నిరూపించారు. పోలీసు చిత్రంలో 'ఆనాటి పోలీసుల్లో లేని సుగుణాలన్నీ వున్నట్టుగా చిత్రించారు. ఈ బాధలన్నీ ప్రజలను తప్పుదారి తొక్కించి ఆనాటి ప్రభుత్వాదరణ పొందటానికి పడినపాట్లు. ఆరోజుల్లో నిర్మాతలు, దర్శకులు, యిలాటి చిత్రాలు తీసి వీలయితే 'రావుబహద్దరులూ', 'దివాన్ బహద్దరులూ' కూడా అవుదామని ప్రయత్నించారు.

కాబట్టి ప్రజలకు ఉపయోగంలేని, వాస్తవికతకు దూరంగావుండే రాజకీయాలు సినిమాల్లో అనవసరం. సులభగ్రాహ్యమై, ప్రజలకు, ప్రభుత్వానికి ఉపకరించే రాజకీయాలు సినిమాల్లో ప్రవేశపెట్టడం వల్ల తప్పులేదు సరిగదా, వాంఛనీయం కూడా.

'సుబుద్ధి'

31-3-50